

УКРАЇНА

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ
УКРАЇНОЗНАВСТВА

Вул. Ісаакяна, 18, м. Київ, 01135

Тел. 236-01-28

ndiukr@gmail.com

код ЄДРПОУ 39372167

RESEARCH INSTITUTE OF
UKRAINIAN STUDIES

18 Isaakiana str., Kyiv, 01135

Tel.: 236-01-28

ndiukr@gmail.com

code EDRPOU 39372167

Від 18.10.17 № 602

На № _____ від _____

Президенту України
Петру Порошенку

Шановний Петре Олексійовичу!

Цьогорічним 14 жовтня, на свято Покрови, у с. Гатному Київської обл. було урочисто відкрито пам'ятник Валерію Марченку – українському правозахиснику, журналісту, письменнику, перекладачу, одному з провісників нашої Незалежності. День і місце відкриття не випадкові: 33 роки тому, саме 14 жовтня 1984 р., в Гатному ховали Валерія Марченка, який помер в ув'язненні. Труну тоді супроводжував нечисленний гурт побратимів-дисидентів та цілий натовп кадебістів, для яких він навіть мертвим лишився небезпечним.

На жаль, цьогорічне відкриття пам'ятника йому також спонукало говорити про сумне, бо саме у жовтні 2017 р. реального вбивцю Валерія Марченка було нагороджено орденом Ярослава Мудрого. Нагороджено згідно з Указом Президента України №307 від 6.Х.2017 р. Його ім'я – Григорій Іванович Зубець. Посада – суддя апеляційного суду міста Києва у відставці.

Суд над Валерієм Марченком, який відбувався у Києві впродовж 13 – 14 березня 1984 р., був навіть для радянського судочинства винятковим за рівнем цинізму та брутальної зневаги до найелементарніших правових норм. І головним організатором цього беззаконня був головуючий на процесі тогочасний заступник голови Київського міського суду Григорій Зубець. Заарештований КДБ 21 жовтня 1983 р. важко хворий правозахисник Валерій Марченко звинувачувався у діях, які згідно з чинним у той час законодавством і СРСР, і УРСР не становили складу злочину. Ні написання статей з проблематики української культури та історії, ні висловлювання в приватних розмовах думок про політичну ситуацію та культурно-економічний розвиток країни формально радянським законодавством не заборонялися, і суддя Зубець як кваліфікований юрист не міг цього не усвідомлювати. Натомість він замість об'єктивного розгляду справи взяв на себе роль додаткового обвинувача. Незважаючи на те, що суд вважався відкритим, саме суддя Зубець заборонив пускати на нього родичів та друзів Валерія Марченка (лише розпочавши голодування, український правозахисник домігся, аби на суді над ним були присутніми його мати та тітка). Саме суддя Зубець постійно перебивав Валерія Марченка, не давав підсудному можливості говорити, чим позбавив його передбаченого радянським же законодавством права кожного звинуваченого на захист (Марченко відмовився від призначеного судом адвоката і заявив, що захищатиме себе сам). Саме суддя Зубець, попри те, що він знав про тяжку хворобу Валерія Марченка – нефрит (стояти у судовому засіданні він міг, лише

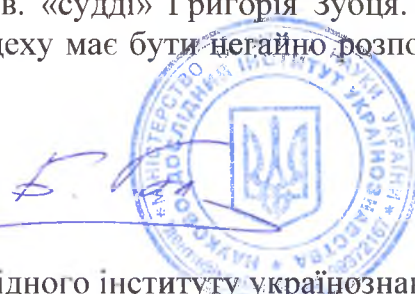
спираючись на бар'єр), попри повну й очевидну юридичну абсурдність усіх звинувачень, визнав Марченка особливо небезпечним рецидивістом і засудив до 10 років таборів особливого режиму та 5 років заслання. «В моїй смерті в умовах табору будете винні ви, громадянин суддя», – заявив Зубцеві український правозахисник (Суд над Валерієм Марченком (13 березня 1984 р.) / Валерій Марченко // Валерій Марченко. Листи до матері з неволі / Упоряд. Смужаниця (Марченко) Н. М. – К.: Фондація ім. О. Ольжича, 1994. – С. 438–445).

Справа Валерія Марченка дала старт «чорній» кар'єрі Зубця, який відтоді почав «спеціалізуватися» на українських патріотах. Так, наприклад 28 жовтня 1985 р. він засуджує на три роки ув'язнення за «антирадянською» статтею 187 – 1 КК УРСР Івана Мулярчука, звинувативши його в написанні патріотичних віршів та у виготовленні листівки на захист Валерія Марченка. Перелік імен засуджених ним інакодумців можна продовжувати й продовжувати. Після постання незалежної України Зубець продовжує працювати на високих посадах: очолює апеляційний суд м. Києва, обіймає посади консультанта Міністерства юстиції України, радника голови Державної судової адміністрації України, члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, викладає правові дисципліни на юридичному факультеті Національної академії управління. У зазначеному вище Указі Президента №307 «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня юриста» його прізвище стоїть першим. Формулювання звучить так: «За вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, забезпечення захисту конституційних прав і свобод громадян, багаторічну плідну працю та високий професіоналізм постановляю: нагородити орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня ЗУБЦЯ Григорія Івановича – суддю апеляційного суду міста Києва у відставці». Більшого глуму над правом і над самою концепцією державної нагороди уявити собі важко.

Ця подія шокувала широкі кола української громадськості і насамперед – українознавців. Нагороджувати, тим більше – після перемоги Революції гідності та початку прямої російської агресії, яка забрали вже життя тисяч українських громадян, державними нагородами України осіб, які були катами українських патріотів – це злочин.

Сподіваємося, Петре Олексійовичу, що Ви цілком усвідомлюєте ту відповідальність, яку несе Президент України перед Українським Народом і негайно скасуєте цей ганебний Указ у частині, яка стосується т. зв. «судді» Григорія Зубця. Стосовно цієї особи та всіх інших його «колег» із катівського цеху має бути негайно розпочате відповідне кримінальне провадження.

З повагою
ДИРЕКТОР

БОГДАН ГАЛАЙКО

та співробітники Науково-дослідного інституту українознавства:

- 1) кандидат історичних наук,
науковий співробітник вищої категорії спеціальності О. Хоменко
- 2) кандидат філософських наук,
завідувач відділу освітніх технологій
та популяризації українознавства
- 3) провідний науковий співробітник
відділу історичних студій
- 4) кандидат філософських наук,
завідувач відділу філософії та політології
- 5) кандидат філософських наук,
с.н.с. відділу освітніх технологій
та популяризації українознавства

6) провідний науковий співробітник відділу історичних наук, к.і.н.

Делі

Краснофемська і.и.

7) науковий співробітник відділу Української філології

Осип

Осага Н.С.

8) доктор історичних наук з відзнакою відділу історичних студій НДІУ

Тай-Ніжмак Т.П.

9) науковий співробітник відділу історичних студій НДІУ

Губанов С.І.

10) зав. від. укр. етнології НДІУ

Фурманюк

11) н.с. відділу укр. етнології НДІУ

Гурко О.А.

12) н.с. кафедри укр. етнології

Мануєв О.В.

13) н.с. відділу ІЗУЛК

Науменко С.І.

14) н.с. відділу ІЗУЛК

Ванна І.В.

15) кандидат іст. наук

ІВАНЕЦЬ Д.В.

16) м.н.с. відділу філології

Шендерук Т.В.

17) зав. відділу укр. етнології

А.Мішко А.М.

18) с.н.с. відділу культурологічних досліджень

Соболева О.В.

19) головний секретар, к.і.н.

Толошко Д.В.

20) н.с. відділу культурологічних досліджень

Томко М.В.

21) зав. відділу культурологічних досліджень

Овечко О.В.

22) наук. співр. в.ф.і.л. та мовн.

Дігак О.Д.

23) н.к.с. каф. ф.і.л.и

Турчан Н.В.

24) к.і.н., с.н.с. відділу укр. етнології

Найбаченко С.

25) м.н.с. відділу укр. філології

Філатова Н.С.

26 Доктор іст. н., зав. відділу історичних пам'яток
НДІУ
І.О. Ворончук
[Signature]

27. пол. наук. співробітник відділу історичних пам'яток НДІУ

28. наук. співробітник відділу історичних пам'яток НДІУ
Г.Р. Гілецький
[Signature]
Тамарчук Н.П.

29. н. с. Відділу історичних пам'яток Вишівського району
М.Б. [Signature]